

COLUMN

PHILIP VAN NIEUWENHUIZEN

Instortende bruggen

In Italië stort een brug in met tientallen slachtoffers tot gevolg. Ik heb een tijdje niet ver daarvandaan gewoond en het is er één van een serie van meer dan honderd, die zich afgewisseld door tunnels aaneenrijgen tot aan Nice. Vaak heb ik vanaf de kust omhooggekeken en me verwonderd over zo'n enorme pilaar waaraan een brug leek te balanceren tussen twee tunnels, zonder verdere ondersteuning. Kriebels kreeg ik ook wel een beetje als ik er weer eens overheen reed. Hoe goed zijn die Italiaanse ingenieurs, die de boel hebben ontworpen? En hoe onderhouden ze zo'n ding zonder vluchtstroken trouwens? Voor die ene brug lijkt het antwoord: niet of niet goed genoeg, maar belangrijker is de les die je kunt trekken uit het feit dat bij het ontwerp nooit is uitgegaan van de huidige verkeersintensiteit en beladingsgraden, waardoor belasting, slijtage en erosie zwaarder, sneller en erger is. In Nederland hebben we maar enkele hoge, maar vooral veel (>100.000) bruggen en vooral ook toegenomen verkeersintensiteit en beladingsgraden. De Bouwagenda heeft anderhalf jaar geleden al de enorme opgave voor ons land op het gebied van onderhoud en vervanging, versterking en verbreding van bruggen geïdentificeerd. De minister van I&W is desalniettemin niet ongerust. Ik hoop dat ze het me niet kwalijk neemt dat ik met de wetenschap uit De Bouwagenda wel een beetje de kriebels krijg. Het gaat niet alleen om de Zeelandbrug en Rijkswaterstaat, want ook een houten bruggetje in een fietsroute of een betonnen ontsluiting van een nieuwe woonwijk, waarover vroeger alleen een tractor naar het weiland reed, kan instorten. Hopelijk ondernemen onze gemeentes acties voordat we door ongelukken worden wakker geschud en gaan ze de noodzakelijke onderhouds- en vervangingsuitdagingen samen met de leden van MKB INFRA aan.